

forordning (EF) nr. 81/2009 af 14. januar 2009, finder ligeledes anvendelse på visumpligtige tredjelandsstatsborgere, der via Schengenområdet ydre grænser ønsker at vende tilbage til den medlemsstat, som har udstedt en midlertidig opholdstilladelse til den pågældende, uden at den pågældende herved rejser ind på en anden medlemsstats område.

- 2) Artikel 5, stk. 4, litra a), i forordning nr. 562/2006, som ændret ved forordning nr. 81/2009, skal fortolkes således, at en medlemsstat, som til en tredjelandsstatsborger har udstedt et returvisum i denne bestemmelses forstand, ikke kan begrænse indreisen i Schengenområdet til overgangssteder på sit nationale område.
- 3) Retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettede forventning fordrer ikke, at der fastsættes overgangsforanstaltninger for de tredjelandsstatsborgere, der har forladt en medlemsstats område, mens de kun var i besiddelse af en midlertidig opholdstilladelse, der er udstedt, mens en første ansøgning om opholdstilladelse eller en ansøgning om asyl behandles, og som ønsker at vende tilbage til dette område efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 562/2006, som ændret ved forordning nr. 81/2009.

(¹) EUT C 72 af 5.3.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. juni 2012 — Waldemar Hudzinski mod Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (sag C-611/10) og Jaroslaw Wawrzyniak mod Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (sag C-612/10) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Forenede sager C-611/10 og C-612/10) (¹)

(Social sikring af vandrende arbejdstagere — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a) — artikel 45 TEUF og 48 TEUF — midlertidigt arbejde i en anden medlemsstat end den, på hvis område beskæftigelsen normalt udøves — familieydelse — lovgivning, der skal anvendes — mulighed for, at den medlemsstat, hvor det midlertidige arbejde udføres, men som ikke er den kompetente stat, kan tildele børneydelse — anvendelse af en national antikumulationsregel, hvorefter denne ydelse ikke kan tildeles, såfremt en sammenlignelig ydelse oppebæres i en anden medlemsstat)

(2012/C 227/05)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Waldemar Hudzinski (sag C-611/10) og Jaroslaw Wawrzyniak (sag C-612/10)

Sagsøgte: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse (sag C-611/10) og Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse (sag C-612/10)

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesfinanzhof — fortolkning af artikel 14a, stk. 1, litra a) i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366) — lovvalg — en vandrende arbejdstagers ret til i beskæftigelsesmedlemsstaten at oppebære familieydelse for sine børn bosiddende i arbejdstagerens oprindelsesmedlemsstat — retsstillingen for en person, der udøver selvstændig beskæftigelse i sin oprindelsesmedlemsstat, og som i fire måneder har haft lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat

Konklusion

- 1) Artikel 14, nr. 1), litra a), og artikel 14a, nr. 1), litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat, der ikke er udpeget som kompetent medlemsstat i medfør af disse bestemmelser, i henhold til national ret tildeler børneydelse til en vandrende arbejdstager, der udfører et midlertidigt arbejde på dens område, under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, herunder når det for det første er fastslået, at den berørte arbejdstager ikke har lidt noget retstab som følge af at have udøvet retten til fri bevægelighed, idet den pågældende har bevaret retten til familieydelse af samme art i den kompetente medlemsstat, og for det andet, at hverken arbejdstageren eller det barn, for hvilket der gøres krav på denne ydelse, har deres sædvanlige opholdssted på den medlemsstats område, hvor det midlertidige arbejde er blevet udført.
- 2) EUF-traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der i en situation som den i hovedsagen omhandlede anvendes en national retsregel som den, der følger af § 65 i Einkommensteuergesetz (lov om indkomstskat), for så vidt som den ikke indebærer en nedsættelse af ydelsens størrelse med et beløb svarende til en sammenlignelig ydelse, som oppebæres i en anden medlemsstat, men udelukker tildeling af ydelsen.

(¹) EUT C 103 af 2.4.2011.